

UNA NIT

de Concha Milla

PERSONATGES

GALA

AITOR

Tots dos tenen al voltant de quaranta anys.

L'acció passa la nit de Nadal a una habitació cutre d'un penós hotel de carretera al desert de Los Monegros.

ESCENA 1

Habitació d'hotel. Un llit individual, una tauleta de nit amb un telèfon i una lampareta, una butaca i una ràdio penjada de la paret. Tot molt atrotinat. S'obre la porta i, a les fosques, entra la Gala arrossegant una maleta i parlant per telèfon.

GALA- Hòstia, que no m'hi veig. (*Encén una lampareta.*) M'agafaràs el telèfon o hauré d'esperar molta...un altre cop el contestador! (*Penja i s'asseu als peus del llit. Plora.*) No sé què collons foto aquí. Odio el Nadal, odio conduir, odio la meva vida. (*Es treu les sabates, s'estira al llit. Plora en silenci.*)

GALA- Merda, merda, merda de vida.

Sona un telèfon.

GALA- (*Agafa el seu mòbil.*) Home, ja era hora. (...) Dues... (...) Dues hores et dic. (...) Que porto dues hores intentant comunicar-me amb tu, on carai t'has fotut? (...) Ja... (...) Que no puc... (...) És que no... (...) Mira si em deixes parl... (...) Que no arribo!!! (*Silenci.*) No arribo, Fer, no vindré. (...) Si em deixes p... (...) Vols dei... (...) Ja... (...) Vols parar de... (...) Si em deixes parlar t'ho explico! (...) Gràcies. Estic de camí però el meravellós cotxe que ens va regalar la teva meravellosa mare m'ha deixat tirada... (...) Ja, sí, és que tot em passa a mi, tu segur que haguessis sabut què li passa al cotxe, l'haguessis arreglat i ja estaries a Madrid. (...) Ja sé que tu ja hi ets a Madrid! No soc estúpida! Anava de camí per trobar-me amb tu, te'n recordes, oi? (...) Vaja, me n'alegro. (...) La putada és que avui es Nochebuena. (...) Doncs

que no el tindrè fins demò passat. (...) A un hotel de carretera. Aquí no hi ha res, és un lloc desèrtic. (...) No. (...) No. (...) Un taxi? (*Riu fort*). Hauries de veure on soc i veuries que demanar un taxi aquí és gairebé ciència ficció. (...) No sé, dormiré aquí i demò miro de fer algo. (...) A 350 Km aprox de Madrid. Al mig de Los Monegros, baby. Això sembla Paris-Texas. (*Riu. Li fa gràcia la seva ocurrència*). (...) La pel • li, Fer... (...) La de Wim Wend... Deixa-ho córrer, és igual... (...) Bé, si vols... (...) Ok, doncs ja em dius. Fins ara. (*Penja el telèfon. Es queda pensativa. S'estira al llit.*)

ESCENA 2

Més tard. Se senten com unes claus intentant obrir la porta de l'habitació. La porta s'obre i entra l'Aitor. La Gala està dormida al llit tal i com l'hem vista abans. Ell la veu i no sap què fer. Deixa la seva bossa a terra, es treu la jaqueta, mira la Gala, s'acosta a ella i fa el gest d'anar-la a despertar però dubta. Fa una volta per l'habitació i, finalment, seu a la butaca atrotinada que hi ha a l'esquerra, al costat del llit. Mira fixament la Gala. Aquesta, al cap d'una estona es desperta, agafa el seu mòbil, el mira i seu al llit d'esquena a l'Aitor.

AITOR- Hola.

GALA- (*Es gira, el veu i comença a cridar.*)

AITOR- (*Aixecant-se corrents va cap a ella i li tapa la boca. Ella no deixa de cridar i de moure's clavant-li puntades de peu i cops de puny.*)
Hòstia, nena, quina força que tens. Vols parar que no et faré res? (*La Gala continua histèrica. Ell la llença al llit.*) Vols estar-te quieta, si us plau? No veus que no et faré res?

GALA- (*Aixecant-se del llit i anant a l'altra banda, es col • loca*

darrera la butaca i apunta l'Aitor amb el telèfon com si fos una pistola.)

Qui ets? Què vols? Què fas aquí? Com has entrat? Què vols? Val, això ja t'ho he preguntat. Contesta!

AITOR- Quan em deixis parlar et podré contestar.

GALA- Això és el que sempre li dic jo al Fer però no funciona, no funciona!

AITOR- A qui?

GALA- Què?

AITOR- Que no sé què dius. De qui parles?

GALA- Em vols respondre o vols que continuï cridant?

AITOR- És que no sé què dir-te, nena.

GALA- Ui, ui, ui que malament, que malament comencem...

AITOR- Mira, no sé qui ets ni què fas aquí, però...

GALA- Vaja, el mateix em passa a mi.

AITOR- De debò? No saps qui ets ni què fas aquí?

GALA- (*Mirada inquisitiva.*)

AITOR- Val, perdó, era broma. Jo, bé, soc l'Aitor i crec que t'has confós d'habitació. Aquesta habitació és la meva.

GALA- Ui, ui, ui que malament... Però què dius?

AITOR- Que t'has confós d'habitació, això dic. Aquesta és la meva, me l'acaben de donar. Així que, si ets tan amable de sortir i deixar-me sol, t'ho agrairia molt. He tingut un dia molt complicat i...

GALA- A veure si ho entenc: jo estic tranquil • lament dormint a l'habitació que fa més d'una hora m'han donat i entres tu, que segons dius acabes d'arribar i la que s'ha confós d'habitació soc jo. Ole tu, nen! Mira, no estic per romanços, de debò. Si tu has tingut un dia complicat t'asseguro que jo tinc una vida molt complicada en aquests moments. O sigui que vaig a trucar a recepció i que ens ho aclareixin. (*Va cap al telèfon de la tauleta i l'Aitor l'atura.*)

AITOR- No, no truquis, si us plau. No ho facis. No puc marxar d'aquí.

GALA- Mira, primer de tot no em toquis i segon, o em deixes trucar o em poso a cridar.

AITOR- Ei, de debò, no truquis, deixa'm que t'ho expliqui. Si us plau, no truquis. He de passar la nit aquí, no tinc opció, t'ho asseguro. Si la tingués, marxaria.

GALA- (*Riu.*) M'estàs prenent el pèl, oi? Què és això, una broma? Val, t'ha enviat el Fer per comprovar que tot el que li he explicat per telèfon era cert, oi? Mira, gràcies per la teva atenció però ja està bé, t'he descobert.

AITOR- El Fer? Qui és el Fer? El teu nòvio?

GALA- Promès. El meu promès.

AITOR- Ah, molt bé. Em sap greu.

GALA- El què?

AITOR- Que això vol dir que et cases, no?

GALA- Bé, sí, suposo...

AITOR- Doncs em sap greu.

GALA- Mira, vés a la merda.

AITOR- No puc, no puc sortir d'aquesta habitació fins que no em prometis que m'hi deixaràs passar la nit.

GALA- Ui, sí que pots, mira: et convido a que fotis el camp.

AITOR- No puc. Ja t'ho he dit. No queden més habitacions i he de passar la nit aquí.

GALA- Saps? La brometa aquesta ja m'està cansant.

AITOR- No és cap broma. Tant de bo ho fos. Deixa'm que t'ho expliqui. Si us plau.

Tots dos resten en silenci mirant-se fixament. La Gala somriu, l'Aitor es relaxa i mira la porta on hi veu un cartellet.

GALA- No, no, no, ni ho somniïs.

AITOR- Fan menú per aquesta nit.

GALA- Aquesta nit? Es Nochebuena.

AITOR- Sí, per això. Fan menú especial. I l'hauríem de reservar.

GALA- No puc. Tinc nòvio.

AITOR- Nòvio?

GALA- Promès... promès, volia dir. I vindrà demà a recollir-me per portar-me a Madrid.

AITOR- Ah, sí?

GALA- Sí. No sé per què t'estranya, la veritat.

AITOR- On és, ell?

GALA- A Madrid. Esperant-me. Anòvem a passar el Nadal amb els seus pares.

AITOR- Doncs sento dir-te que les carreteres estan tallades. Hi ha una tempesta de neu sobtada i no poden circular vehicles entre Saragossa i Madrid.

GALA- Què?

La Gala s'asseu al llit, amb els peus a terra, les cames separades, els colzes recolzats als genolls, les mans caigudes i creuades sobre els genolls i el cap acotat mirant a terra. Plora.

AITOR- Ei, ei...

GALA- És un desastre. És un puto desastre.

AITOR- El què?

GALA- La meva vida.

AITOR- Ja...

Pausa.

AITOR- Escolta, jo... bé... no sé què dir-te. Bé, no soc el més indicat per dir-te res, la veritat. La meva vida no és millor que la teva, t'ho asseguro.

GALA- Qui ets? Què fas aquí? Què vols de mi?

AITOR- De tu? Vaja... no m'ho havia plantejat. I qui soc? Bé, això sí que m'ho he plantejat molts cops. Un desgraciat, t'ho asseguro. I bona gent. No vull fer-te mal, de debò. Només vull passar la nit aquí.

Es queden uns segons mirant-se fixament.

GALA- No sé per què però et crec. No sé què tens que... Dec ser idiota, suposo.

AITOR- Gràcies. I no, no sembles idiota.

Pausa.

GALA- Mira, *de perdidos al río*. I ja va sent hora que faci alguna cosa per mi, no? Ens apuntem al sopar de Nadal?

AITOR- (*Somriu.*) Em sembla una idea brillant. Formalitzem la nostra relació? Soc l'Aitor.

GALA- Encantada, Aitor. Soc la Gala.

AITOR- Encantat, Gala.

GALA- (*Posant-se l'abric.*) No sé si no soc una mica idiota...

AITOR- Doncs si ho ets, ets una idiota ben bonica.

ESCENA 3

Més tard. La Gala i l'Aitor tornen de sopar. Ella va bastant beguda, ell la porta en braços. Cauen/seuen a la butaca, la Gala sobre l'Aitor, abraçant-lo.

GALA- Crec que he begut massa.

AITOR- Sí, crec que sí.

GALA- Em sap greu. Normalment soc una bona noia. Però avui estic una mica sobrepassada per... *(Li costa de parlar. Va fent pauses allà on no toca)*...les circumstàncies.

AITOR- A vegades està bé estar sobrepassat. És quan realment et pares a pensar.

GALA- *(El mira com si fos un extraterrestre.)* Ah, sí?

AITOR- Saps què? Me n'alegro de l'overbooking de l'hotel.

GALA- Hotel? *(Riu.)*

AITOR- Bé, la cosa aquesta on passarem la nit. Sembla tret de Paris-Texas.

GALA- T'agrada aquesta pel·li?

AITOR- Em flipa. És una de les meves pel·lis preferides.

GALA- Guau... No m'ho puc creure... També és una de les meves prefes...

Pausa.

AITOR- M'ho he passat molt bé al sopar.

GALA- Ja... T'ha agradat la història de la meva vida?

AITOR- Sí, ha estat força bé.

GALA- Força bé. *(Riu.)* Parles tan bé que potser...

Pausa.

AITOR- Que potser, què?

GALA- (*Pausa.*) Res... res... millor que dormi una mica. Escolta, tu ho saps pràcticament tot de mi però jo no sé absolutament res de tu.

AITOR- Què vols saber?

GALA- Tot.

AITOR- (*Somriu.*) Tot és massa llarg d'explicar i no sé si t'agradaria gaire, t'ho asseguro.

GALA- De què estàs fugint?

Silenci.

GALA- Ho he encertat! Bingo! Soc una superwoman. Estàs fugint!

AITOR- (*Somriu.*)

GALA- De la justícia? Ets un fugitiu de la justícia? Harrison Ford en: El Fugitivo!

AITOR- (*Riu.*) Sí, és possible.

La Gala s'aixeca per celebrar el seu encert. Perd l'equilibri i cau a terra.

GALA- Buf.. estic massa borratxa per endevinar res ara mateix... T'importa si continuem demà la conversa?

AITOR- No. No m'importa.

GALA- Perfecte. Bona nit, doncs. (*Cau profundament adormida a l'instant.*)

*L'Aitor la mira, s'aixeca i li col·loca el cobrellit per sobre.
Apaga el llum de la lampareta i ell queda en penombra. Torna a seure a la
butaca mirant fixament la paret. Silenci.*

ESCENA 4

*L'endemà. La Gala està endreçant les seves coses. L'Aitor, que ha
dormit a la butaca, es desperta.*

AITOR- Bon dia.

GALA- Bon dia. *(Pausa.)* No sé què va passar ahir. Tinc forats negres a
la memòria. Què va passar?

AITOR- Vam sopar, vam parlar, vam beure, molt, moltíssim i vam venir
a l'habitació.

GALA- I?

AITOR- I vàrem fer dolça, molt dolçament l'amor.

Silenci.

AITOR- És broma. Et vas quedar adormida de seguida que et vas estirar
al llit.

GALA- Ah, bé, vaja... I tu?

AITOR- Jo, què?

GALA- Què vas fer?

AITOR- Mirar-te.

Pausa.

AITOR- Em vaig quedar mirant-te mentre dormies. La teva cara era un

reflex perfecte de la teva angoixa i els teus ulls no paraven de moure's. Em vaig estirar al teu costat i vaig posar les meves mans als teus ulls clucs perquè es calmessin.

GALA- Vas fer això?

AITOR- Sí.

GALA- Em vas posar les mans als ulls?

AITOR- Sí.

GALA- Gràcies.

Silenci.

AITOR- De res.

Silenci.

GALA- Saps? No estic acostumada a que m'escoltin. I tu ho vas fer, i molt, ahir a la nit. D'això sí que me'n recordo.

AITOR- Era molt interessant tot el que explicaves.

GALA- De debò?

AITOR- De debò.

GALA- Gràcies. I saps de què me'n vaig adonar, ahir?

AITOR- De què?

GALA- Que em queden molts somnis per complir. Que no vaig bé. Que les expectatives de futur que tinc no es compliran si segueixo per aquest camí.

Silenci. Es miren llargament. Al cap d'una estona la Gala s'aixeca.

AITOR- Marxes?

GALA- Sí. El Fer deu estar a punt d'arribar. Per cert, això de la tempesta de neu t'ho vas inventar, oi?

AITOR- Bé, jo... em sap greu... sí.

GALA- Veus com soc una mica idiota? M'ho crec tot. No vaig ni encendre la ràdio per comprovar-ho. No vaig ni trucar el Fer...

AITOR- No ets idiota. I potser ja t'anava bé una tempesta.

Pausa.

GALA- I tu, què faràs?

AITOR- Em quedaré aquí.

Sona un telèfon. Cap dels dos es mou. El telèfon deixa de sonar i al cap de tres segons torna a sonar. La Gala mira el seu mòbil.

GALA- És el Fer.

AITOR- Ja...

GALA- *(Responent la trucada.)* Fer? (...) Sí, ok, ara baixo. *(Penja.)*

És aquí. Ja ha arribat.

AITOR- Bé, doncs... crec que és hora d'acomiarar-nos.

Tots dos s'apropen l'un a l'altre. Es queden uns segons mirant-se. Es fan una abraçada, càlida, forta, llarga. Es separen.

GALA- Bon Nadal.

AITOR- Bon Nadal. Que et tractin bé *por los madriles*.

GALA- Gràcies. *(Agafa les seves coses i va per marxar. S'atura, es gira.)* Ha estat un plaer.

AITOR- Sí. Un plaer immens.

La Gala marxa. L'Aitor es queda llarga estona dret, quiet, mirant fixament la porta. Després, passeja per l'habitació. Posa la ràdio que hi ha penjada a la paret.

VEU LOCUTORA DE RÀDIO (en off) - *“Hoy tendremos predominio de nubes en toda la península. A partir de esta tarde llegará una ola de frío polar que entrará por el norte y provocará un fuerte descenso de las temperaturas en todo el país. Interrumpimos la programación para darles una noticia de última hora: los cuerpos de seguridad del Estado han emitido una orden de busca y captura de un hombre armado que está considerado muy peligroso. Se cree que puede estar por la zona de Los Monegros. El fugitivo es alto, castaño, con el pelo muy corto y viste de manera informal. Si alguien tiene alguna pista de su paradero, rogamos que se ponga en contacto inmediatamente con la policía...”*.

L'Aitor apaga la ràdio i seu al llit.

Pausa.

S'aixeca, agafa la seva jaqueta i en treu una pistola. Busca on amagar-la i, finalment, la col·loca sota el coixí. Seu a la butaca i mira fixament la paret. Silenci. Al cap d'una estona, truquen a la porta.

FOSC FINAL

